

ת"ד 1720/07/19 - אברהם שכטר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 1720-07-19 מדינת ישראל נ' שכטר
תיק חיצוני: 527374/2018

מספר בקשה: 3

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	אברהם שכטר
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 29.10.2019.

נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"), אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה בניגוד לתקנה 67א לתקנות התעבורה ונהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") ביום 25.11.2018.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילת המינימום בת 3 חודשים הקבועה לצד העבירה, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיים אישור מסירה לדואר שלכאורה קיבל, שכן מעיון במערכת "נט המשפט" עולה כי לא איתרו הנאשם בכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדיון ובמקרה כזה על המשטרה היה להמציא למבקש את ההזמנה באופן אישי.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המדובר בתיק תאונת דרכים בו הזימון לדיון מתבצע על-ידי מזכירות בית המשפט ובמעמד הדיון נקבע כי המבקש זומן כדיון. לטענת המשיבה העונש שהוטל על הנאשם עומד במתחם הענישה המקובל לעבירות מסוג זה כך שלא נגרם עיוות דין.

דין

עמוד 1

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם.

כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחסד"פ הקובע כי בעבירות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

בעפ"ת 3630-01-20 **פואקה (עציר) נ' מדינת ישראל** מיום 2.2.2020 נקבע כי העבירות "הקלות" בהתאם לסעיף 240 לחסד"פ הן, בין היתר, עבירות המנויות בפקודת התעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש.

בסעיף 1 לפקודה מוגדרות עבירות תעבורה כעבירות המנויות בפקודה ובתקנות, לרבות חוקי העזר שהותקנו לפיה.

במקרה שבפניי הורשע המבקש בעבירות לפי פקודת התעבורה ותקנות התעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש ומשכך יש לראות בהן "עבירות קלות" המאפשרות לדון את המבקש בהיעדרו ולהרשיעו זאת בהתאם להוראות סעיף 240 לחסד"פ.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון.

מאישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט עולה כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש, אולם חזרה מבלי שנמסרה בציון הסיבה "עזב".

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (להלן: "תקנות סדר הדין הפלילי"):

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

סעיף 239א לתקנות סדר הדין הפלילי דן בעבירות המנויות בפקודת התעבורה ובתקנות התעבורה שלא גרמו לתאונת דרכים בה נפגע אדם או ניזוק רכוש.

במקרה שבפניי מדובר בתאונת דרכים בה נפגע הולך רגל שנזקק לטיפול רפואי וכן רכבו של המבקש ניזוק. משכך, לא ניתן לקבוע כי משלוח ההזמנה לדין לכתובתו של המבקש בלבד מהווה מסירה כדין, זאת בהתבסס על חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין לא נמסרה למבקש כדין וכי קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

משכך, אני מקבלת את הבקשה ומורה על ביטול פסק הדין.

קובעת להקראה ביום 1.3.20 בשעה 11:30.

לא יתייצב המשיב לדין יושב פסק הדין על כנו.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים ותקבע מועד הדין ביומן.

ניתנה היום, י"ד שבט תש"פ, 09 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.